NEDĚLNÍK ADAMA B. BARTOŠE, NÁRODNÍ DEMOKRACIE: VŠECHNO JE JINAK – PROTO SPLACHUJME…

- CZ24 News | 8. března 2021

V pátek 26. února jedu takhle dopoledne autem. Zprávy už ani nemohu vystát, přelaďuji je na písničky. Než jsem stačil přeladit, slyším, že nějaké číslo je už týden stejné (vyznívá to, že to je dobře) a nějaká jiná čísla navíc dokonce klesla. Nevěnuji tomu však pozornost. Pochopil jsem z toho nicméně, že je to „trochu lepší“. Nijak mne to nepřekvapilo, protože vláda nás už několik dní připravuje na to, že „něco rozvolní“, třeba otevře obchody. Nebude to ale zadarmo, nýbrž výměnou za jinou buzeraci. Jednu buzeraci zrušíme, ale jinou – novou – na vás zase ušijeme. Ale ani to mne nepřekvapuje, tohle ostatně dělají celý rok. Takže nyní se sice chystají otevřít obchody, ale budeme muset nosit respirátor, ve kterém se dýchá ještě hůře, než v roušce. Na rádiu jsem také slyšel, že pokud se vám přes respirátor dýchá dobře, máte ho špatně nasazený. Připevněte si ho tak, aby se vám dýchalo špatně. Hůře, než s rouškou. Stejně tak školáci – ti, kteří dosud byli doma, půjdou do školy, ale za to se budou muset sami testovat. S tím sice nesouhlasím (o tom někdy v dalším mém nedělníku), ale evidentně je snaha vyhnat děti zpět do škol…

Odpoledne téhož dne však vyleze Babiš na tiskovce a zpoza respirátoru nás sprdne, že je všechno jinak. Vládní opatření nezabrala, občané se chovají nezodpovědně, bude se muset přitvrdit. Bude lockdown. Během jednoho jediného dne se vše změní. Nejenže se nic neotevře, jak nám slibovali, ale naopak se zavře i to, co bylo dosud otevřeno. Nejenže školáci, kteří byli dosud doma, nepůjdou do školy, jak nám ještě ráno říkali, ale dokonce i ti, kteří dosud ve škole byli (první a druhé třídy, i školky), budou muset zůstat doma. Vše je jinak. Lidé nebudou moci cestovat už ani mezi okresy.

Tvrdý lockdown, kterým nás strašili, je za dveřmi. Člověk už neví, čemu věřit. Dopoledne dobře, odpoledne špatně.

Že je vše špatně, víme už dlouho. Už rok žijeme pod vládními opatřeními, která jsou k ničemu. Brutální teroristická opatření teroristické vlády brutálně zasahují do našich životů, ale k ničemu pozitivnímu nevedou. Míjejí se účinkem. Ba naopak. Vše jen zhoršují, včetně šíření viru, kterému mají údajně zabránit. Všechny oběti, které jsme byli nuceni jeden každý z nás, občanů, podstoupit za celý ten nekonečný rok, k ničemu nebyly, ba vše je ještě horší. Kdo za to může? Samozřejmě prý my, občané.

Vysvětlení onoho prapodivného zvratu přichází vzápětí. Babiš oznámil, že se ptal izraelského premiéra, zda měli lockdown. Co to na nás zkoušejí? Proč se Bába ptá Bibiho, zda měli lockdown, když každý, nejen čtenář alternativy, ale i mainstreamu, tisíckrát slyšel a četl, že v Izraeli měli už lockdownů – s prominutím – tři prdele? A Bába se ptá Bibiho: Hele, měli jste už lockdown? To si z nás dělají blázny? A Bibi tajnosnubně odpoví a téměř to Andrejkovi zašeptá, jako kdyby to bylo nějaké tajemství, ale Babiš se tím vzápětí veřejně pochlubí: „Zavřeli jsme — lidi…," ***odpověděl mi Netanjahu***.

Do toho se dozvíme, že za změnou postoje vlády nemusí být jen Bibi, ale i německá kancléřka. Ve chvíli, kdy vláda chtěla rozvolnit, přišel befel z Reichu. Rozvolňování nebude, bude přitvrzení. Lockdown.

To už není sranda. To je terorismus vůči vlastnímu obyvatelstvu ze strany vlády, která neslouží obyvatelstvu, ale cizím mocnostem. Ne nadarmo je hned několik členů vlády zároveň členy amerického think-tanku Aspen. Ne nadarmo se čeští premiérové radí s izraelskými. Ne nadarmo je český premiér v důležitých chvílích instruován (vydírán) skrze telefonické spojení s německou kancléřkou…

Přemýšlet však nyní, zda je lockdown výsledkem telefonátu s Bibim nebo s Merkelovou nebo s někým z Aspenu, je teď skoro zbytečné. Bude zkrátka lockdown, hotovo, tečka, i když nevíme, v čem se to vlastně bude lišit od toho, v čem žijeme už rok. A další očividný nesmysl – vrátíme se prý k opatřením z března 2020, řekl Babiš. Ale v březnu 2020 nebyla taková drastická opatření, jako jsou nyní. Takže co? Zase protimluv. Nebo si snad myslí, že máme tak krátkou paměť? Dnes nemůžete cestovat mezi okresy, bylo nasazeno 26 tisíc policistů, aby to kontrolovali. Copak toto bylo před rokem? A sotva se tato opatření začínají realizovat, už slyšíme, že k ničemu nebudou, že je třeba ještě přitvrdit, zavřít fabriky, zavřít vše. Vyzkoušeli to na Slovensku, vyzkoušeli to u nás na třech okresech a teď to rozšířili na okresy všechny. Ráno nevíte, co přijde odpoledne. Ráno vás z rádia ujišťují, že je to lepší, aby odpoledne vystoupil premiér s tím, že je to tragické a že je nutné vše zpřísnit. A tato nová opatření se ještě pořádně nezačala vymáhat a už slyšíme, že to nebude jen tři týdny, ale možná do června, nebo do srpna, raději neříkají, jakého roku. Do toho všeho nám, kteří se nechceme očkovat, prezident Zeman vzkazuje, že jsme ***dementi***… Člověku je na blití, od rána do večera je mi na blití, jaká hovada nám tu vládnou a co si o sobě myslí, jak nás terorizují, jak se nám vysmívají, jak nám do toho všeho nadávají a ještě více pak z toho, jak si to necháváme líbit.

Ten samý den slyším, že si už nenakoupíte nebo nevlezete do MHD, pokud nemáte respirátor. Alternativou k respirátoru jsou prý dvě roušky na sobě. Dvě roušky na sobě? kdo takovou blbost mohl vymyslet? říkám si a směju se tomu. O tom musím napsat článek, říkám si, protože k ničemu jinému než k smíchu tahle další z vládních hovadin není, stejně jako je k smíchu celá vláda, honí se mi hlavou. Ale pak mne smích přejde. A to hned dvakrát. Poprvé mne přejde, když opět ještě ten samý den jedu metrem a vidím, že už v předstihu, ještě o několik dní dříve, než to začne platit, má drtivá většina občanů — respirátor. Béé́. Dvě nohy špatné, čtyři nohy dobré. Béé́. Rouška špatná, respirátor dobrý. Béé́, béé́, béé́.

Nikdo se nepozastavuje nad tím, že ještě včera jsme měli nosit roušky, už rok vlastně roušky nosíme, vláda je po nás chtěla, aniž by nám je dala, tak jsme si je sami ušili, nebo jsme kupovali roušky, které se posléze ukázaly jako odpad, protože jsme viděli video, v jakých podmínkách se v třetích zemích takové roušky vyrábějí. ***Kdo to video viděl***, takovou roušku by si na sebe už jaktěživ dobrovolně nevzal. Zlaté látkové, které jsme si sami ušili, řekl by si jeden, když to vidí. Ale ty jsou nyní zakázané. Dvě na sobě můžete mít jen ty špinavé z Bangladéše, vaše domácí látkové ušité s láskou vašimi manželkami, jsou dnes snad největší teroristická hrozba. Roušky, kterými jsme se před světem holedbali, jsou nyní zavržené a zavrženíhodné. Nevpustí vás s nimi nikam. Že se k něčemu takovému schyluje, bylo jasné už před pár týdny, kdy se z Německa a Rakouska k nám dostávaly zprávy o tom, že roušky jsou už zakázané, musejí být respirátory. Vláda to ještě okecávala slovy o tom, že to také „zvažuje“, ale už v té chvíli byla rozhodnuta, učinit to samé. Pamatujte na to, že ve chvíli, kdy vláda tvrdí, že něco zvažuje, má už ve skutečnosti připraven jízdní řád, jak tuto blbost zavést do života. A protože si respirátor sami nevyrobíme, musíme nosit ten, co nám ve špíně na zemi nařežou, sešijí a zkompletují někde v banánistánu. Že je to zdraví škodlivé, vládu nezajímá. Musíte je nosit, protože to přišlo befelem z Německa nebo z Izraele nebo z Aspenu, nebo jen proto, že je nějaký šíbr z okolí pražského Hradu nakoupil ve velkém z Číny (která je nakoupila z Bangladéše) a teď se na tom chce napakovat. Takové habaďůry na nás hrají. Už rok. A my jim to už rok poslušně žereme.

Jeden by si myslel, že na to lidi začnou kašlat, jak nám ostatně říkají, že na to lidé kašlou (a proto to prý nefunguje a proto musejí pořád přitvrzovat, i když se jim prý do toho nechce, ale není zbytí). Ale všude kolem sebe slyším jen poslušné bečení zpoza respirátorů.

Co tedy s tím? říkám si v pondělí. Nemám respirátor, jen (asi) bangladéšské roušky. Potřebuji nakoupit, protože rodina už během víkendu vše z lednice snědla. A tak vyrážím do obchodu. Vypadám sice jako blázen, se dvěma rouškama na hubě, kteréžto představě jsem se ještě v pátek smál, ale co mám dělat? Sice ještě s nimi nakoupit stihnu, ale u pokladny jsem (zatím ještě ne zastřelen, nýbrž jen pokárán), že dvě roušky na sobě už nejsou přípustné. To je vystřízlivění číslo dvě. Koukám na pokladního jak blázen, něco jsem zaspal? Od kdy to platí? Ode dneška, odvětí. Dvě roušky na sobě platily jen o víkendu, od pondělí je vše zase jinak. Jak to má člověk usledovat? Jak se z toho má člověk nezbláznit?

A tak bych mohl pokračovat, ale vlastně nemá smysl popisovat vládní nařízení, která všichni známe, a roztodivné pocity, které z nich všichni máme (alespoň ti, co mají v hlavě mozek – někteří naši tupí spoluobčané nosí respirátory i v lese a někteří – zdá se – s nimi i spí). Takže pojďme k pointě mého textu:

Ano, všechno je jinak. To je jejich fígl na nás, abychom si nikdy nemohli být ničím jistí. Tento fígl zaručuje nikdy nekončící chaos, nejistotu, strach. Ale „všechno je jinak“ může být i naše záchrana. Když si uvědomíme, že vše, co nám říkají, jsou lži, kecy, nesmysly, hoaxy, neboli, že ve skutečnosti je „všechno jinak“, když pochopíme, že „všechno je jinak“, než jak nám říkají, můžeme se i my začít „chovat jinak“ – jinak, než jsme se chovali celý ten rok, jinak, než jak od nás očekávají. Pravda osvobozuje. Uplynulý rok (od vládních opatření totiž už uběhl přesně jeden rok) nechť je nám nám námětem k přemýšlení, k sebereflexi, ke změně chování. Bylo to k něčemu, že jsme trpělivě snášeli všechny ty buzerace a přizpůsobovali se jim? Odpovězte si sami. Pokud chceme, aby vše bylo jinak, než jak je teď, musíme se i my chovat jinak, než jak jsme se chovali celou dobu až podnes.

Musíme po sobě spláchnout a začít znovu.

úvodní koláž – www.cd89.cz

Autor: Adam B. Bartoš

Zdroj: https://narodnidemokracie.cz/nedelnik-adama-b-bartose-xxvi-vsechno-je-jinak/